

[Gert Petersen.]

sådan succes vil det bidrage, hvis man holder sig til en ganske enkel dagsorden. Vi er jo enige om, det har jeg forstået på ministeren, at den første konference så at sige skulle være indledningen til en serie af konferencer. Netop derfor kan man tillade sig at begynde forholdsvis beskedent uden at skulle sætte alt på ét bræt.

Hvad angår spørgsmålet om DDR, bemærkede jeg, at udenrigsministeren sluttede med at sige, at det altså ikke kunne ske nu, men det, jeg var inde på, var, at bemærkningerne indtil netop dette forbehold egentlig var så stærke, at de i Bonn må kunne misbruges af oppositionen fuldt så meget, som konkrete skridt fra dansk side ville kunne misbruges. Ministeren har ikke reddet sig ved at sige, at han har sagt, at det ikke kan ske nu; for det fremgår af det, han siger, at det kan altså ske meget hurtigt på den anden side af den 4. maj. Jeg ved ikke, om det er en rigtig fortolkning, men det er i hvert fald en fortolkning, som jeg ville lægge i det, hvis jeg var i opposition i Vesttyskland og ville genere Willy Brandt, for nu at holde sig til de tankegange, som er lagt frem fra regeringens og fra udenrigsministerens side — tankegange, jeg som bekendt ikke er helt enig i.

Med hensyn til spørgsmålet om en friere bevægelighed over grænserne er jeg ganske enig med udenrigsministeren i, at den nuværende tilstand stadig er uholdbar, at vi må frem til en fri bevægelighed over grænserne. Det, jeg sagde, var blot, at det er ikke dér, man skal begynde. Det er så at sige dér, man skal slutte. Det er dér, vi skal frem, men man må begynde på et andet grundlag. Man må først have skabt så megen tillid mellem staterne, så megen tryghed, at der er en basis for en sådan fri bevægelighed. Derfor var det, jeg var inde på, at det var farligt at ønske netop dette punkt på dagsordenen for den første sikkerhedskonference, sådan som man har ønsket det fra NATOs side.

Jeg har beskæftiget mig i mine bemærkninger til hr. Niels Helveg Petersen med forholdene i Vesttyskland og hele spørgsmålet om fællesmarkedet som en eventuel ny vestlig blok, og jeg skal blot konstatere igen, at det er et ønske, som ikke deles af hr. Niels Helveg Petersen, det ved jeg, og

som heller ikke deles af den danske regering, men som ganske åbenbart deles og fremføres af kræfter i Vesteuropa og inden for et eventuelt udvidet fællesmarked. som er langt, langt stærkere end både hr. Niels Helveg Petersen og den danske regering tilsammen — og det vil nu alligevel ikke sige så lidt.

Tilbage er der spørgsmålet om dagsordensforslagene. Med hensyn til det af hr. Poul Hartling stillede ændringsforslag til hr. Jørgen Peder Hansens dagsordensforslag kan jeg sige med det samme, at det kan SF naturligvis ikke acceptere, også af den grund, at vi mener, at der er tale om en aggressor, der er tale om et angreb, som føres af USA, og man kan ikke sætte angriberen og den angrebne på samme linje.

Til forslaget om motiveret dagsorden fra hr. Jørgen Peder Hansen har jeg i hvert fald ét konkret ændringsforslag, som jeg godt vil afgive med det samme. Det vedrører punkt 5, som jeg foreslår omformuleret, så det lyder: at regeringen gør en aktiv indsats for at yde et bidrag til en løsning af krigsfangeproblemet. Mit *ændringsforslag* lyder:

„I punkt 5) erstattes ordene „problemerne vedrørende de amerikanske krigsfanger i Nordvietnam“ af ordet: „krigsfangeproblemet““.

Dermed er man ude over diskussionen om, hvad det er for nogle krigsfanger. Man har tværtimod samlet hele krigsfangeproblemet, og kan Danmark yde et bidrag her — jeg har selv mine tvivl om det — så er det naturligvis udmærket. Vi har i hvert fald nu taget det ud af punktet, at det skulle være en special hvid mands tale, der var tale om; sådan kunne det godt se ud i første omgang.

Med hensyn til nogle af de spørgsmål, som i øvrigt er omfattet af dagsordensforslaget fra hr. Jørgen Peder Hansen, og som ministeren var inde på, vil jeg godt sige, at jeg lyttede jo med stor interesse og ikke så lidt spænding til ministerens fortolkning af forskellige ord og begreber i dagsordensforslaget. Jeg bemærkede, at ministeren — så vidt jeg husker, jeg noterede det ikke — udtrykte det på den måde, at en tilbagetrækning af de nordvietnamesiske styrker skulle ske i konsekvens heraf. Jeg tror det var ordene. Dette „heraf“ gik altså på tilbagetrækningen af de amerikanske styrker. Jeg ved ikke, om jeg kan opfatte det